

osobností jihočeských neslyšících. Od svých 15 let se učil na knihaře a po vyučení žil samostatně několik let v Rakousku. Ve Vídni a Linci se ve svém řemesle natolik zdokonalil, že si již v roce 1914 mohl otevřít vlastní knihařskou dílnu. Patřil k našim nejlepším neslyšícím knihařům. Za své učňovské praxe ve Vídni se stal aktivním členem vídeňského spolku neslyšících. Později v Českých Budějovicích pomáhal neslyšícím ve čtyřech spolcích jako předseda, a to v Podpůrném spolku hluchoněmých „Jirsík“ (1918-1929),

československých invalidů. Aktivně se podílel na přípravách Mezinárodního sjezdu hluchoněmých v Praze, který se konal u příležitosti 60. výročí založení Podpůrného spolku hluchoněmých. Velké pocty se mu dostalo v roce 1946, kdy byl jako člen delegace významných neslyšících přijat prezidentem dr. Edvardem Benešem na Pražském hradě.

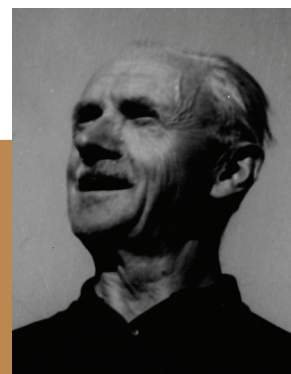
REDAKTORSKÁ ČINNOST

Tvoří samotnou kapitolu jeho tvůrčí práce. Bažil jako šéfredaktor založil první česky psané noviny, do kterých psali lidé se sluchovým postižením. Jmenovaly se Svěpomoc hluchoněmých (od roku 1927 Svěpomoc Neslyšících); vycházely v letech 1926-1933. Šéfredaktorem byl až do roku 1930. Rozhodným způsobem hájil znakový jazyk pro neslyšící. Svěpomoc tiskla Bažilova Společenská knihtiskárna v Českých Budějovicích. Přispíval také do časopisů Československý neslyšící a ABC neslyšících. Psal vlastenecké články (před i během války), v nichž kritizoval neslyšící, kteří vstoupili do Hitlerjugend nebo vyzýval úřady, aby protiletectká obrana myslela i na neslyšící, kteří nemohou slyšet sirény.

Bohumil Bažil se dvakrát oženil. Jeho první ženou byla neslyšící Anna Černíková. Po její smrti se oženil se slyšící tlumočnicí Karlou Bažilovou-Čondlovou. Děti neměl.

Petr Pánek, foto: Archiv autora

**PŘÍŠTĚ: JANA BREJCHOVÁ
A RICHARD ŠEBELA**

(Polo)zapomenuté příběhy 1. díl

Velké osobnosti žijí dál

Představujeme vám první osobnost z řady zajímavých neslyšících. Navazujeme tak na články Josefa Brožíka, který na stránkách Gongu zveřejnil příběhy neslyšícího továrníka Miloslava Resla, malířů Gabriely Horákové a Vítězslava Fleissiga nebo tenisty Adolfa Nebřenského.

MIMOŘÁDNĚ SCHOPNÁ OSOBNOST

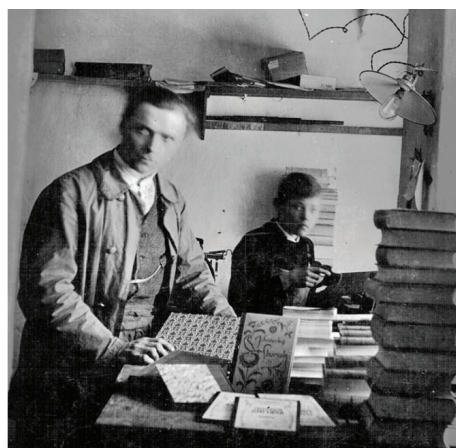
BOHUMIL BAŽIL

(6. listopadu 1892 – 2. září 1962)

V sedmi letech ohluchl po zápalu mozkových blan. Vyučil se knihařem, vydával knihy, noviny, byl členem spolků ve Vídni, Praze, Brně a Českých Budějovicích. Spoluzaložil spolek „Jirsík“ a sám založil budějovický Sportovní klub neslyšících. Uměl velmi dobře německy. Rodiče byli slyšící.

VŠESTRANNĚ AKTIVNÍ ČLOVĚK

Když v roce 1900 nastoupil jako osmiletý žák do Ústavu pro hluchoněmé v Českých Budějovicích, netušil, že se po první světové válce sám stane vůdčí

Československém svazu spolků hluchoněmých (1923-1929), Československém ústředním svazu péče o neslyšící (1946-1947) a budějovickém TJ Slovan neslyšících (1955-1960). Od roku 1948 až do konce svého života pracoval ve Svazu

BAŽIL MĚL SMYSL I PRO POEZII

(Československý neslyšící, prosinec 1937, roč. 1, č. 2, s. 3):
„Bohumil Bažil s chotí, který svou touhu krotí, k vám rozletěl se v Plzeň staroslavnou vás pozdravit ze srdce řečí pлавnou.“